

— Колко... Колко сж тѣ?

— Че двестѣ...

Молла Еминъ се засмѣ гърлено и злѣчно.

Двестѣ. А колко войска има падишаха?..

Има ли хиляда хиляди...

— И повече биля.

— Кжде, кжде! — обадиха се осмѣлени нѣколцина изеднажъ. — Съ плюнка ще ги издавимъ.. комититѣ...

Молла Еминъ нищо не отвърна. Той пакъ поднесе маркуча на наргелето къмъ устата си и мѣхуритѣ загъргориха отново. Челото му се поизглади отъ бръчкитѣ, но очитѣ му останаха все тѣй замислени.

— Пъкъ ние мислѣхме, че тамъ тие кахъра?

Молла Еминъ подрѣпна нѣколко пжти отъ наргелето, разклати чашата си и гаврътна утайката въ устата си. Ржката му неволно се повдигна къмъ мустацитѣ, изцеди ги и после съцѣла шепа си поглади брадата...

— Двестѣ комити срещу хиляда хиляди аскеръ. Не се плаша отъ тѣхъ, не се... Тѣ сж нищо. Другаде ми е болката мене, другаде. Знаете ли, колко наши деца ходятъ въ училище?

— Знаемъ.

— А колко ходятъ въ българското?..

Турцитѣ се изгледаха.

— Да ви кажа тогава... Десетъ срещу сто, сто срещу хиляда. Разбрахте ли сега? Не се пулете тѣй, ами кажете: тия двестѣ комити ли ще ни взематъ царщината, или децата, които на цѣли „билюци“ ходятъ въ училище? А? Нѣма ли да дойде време, когато тѣ, взели всички „чалъми“, всички науки въ ржката си, да ни кажатъ: „не може про-